

Underbilag 1 til Bilag 7.**Rundskrivelse fra Det kgl. Justis- og Politidepartement.****Salærinstruks.**

Ved kongelig resolusjon av 24 juni 1927 er der fastsatt instruks inneholdende nærmere regler for rettenes ansettelse av godtgjørelse for aktorer og offentlige forsvarer i straffesaker, samt sakkyndige i straffesaker og civile saker ved andre domstoler enn Høiesterett.

Instruksen avløser den hittil gjeldende salærinstruks av 21 desember 1921, men er samtidig utvidet til å omfatte regler for ansettelse av salærer for sakkyndige også i civile saker. Derhos er med hjemmel av lov av 21 juli 1916 om vidners og sakkyndiges godtgjørelse m. v. inntatt i instruksen bestemmelser som svarer til bestemmelserne i kongelig resolusjon av 21 juli 1917 post III og kongelig resolusjon av 24 september 1918. Disse resolusjoner opheves nemlig fra 1 juli d. å. samtidig med at lov nr. 4 av 14 mai 1917 opheves.

Salærsatsene i den hittil gjeldende salærinstruks er bibeholdt i den nye instruks. Denne har også forøvrig i det vesentlige optatt bestemmelsene i den gjeldende instruks, dog med en viktig endring. Salærinstruksen av 21 desember 1921 § 1, tredje avsnitt lyder således: „Er saken vidtløftigere, det forberedende arbeide betydelig, eller varer rettsmøtet lenger enn 5 timer uten dog å medta mere enn 1 dag, kan godtgjørelsen forholdsvis forhøies, dog ikke utover det dobbelte av foran nevnte maksimumsbeløp“. I salærinstruksen av 24 juni 1927 har dette avsnitt fått følgende ordlyd: „Er saken vidtløftigere, det forberedende arbeide betydelig, eller varer rettsmøtet lenger enn 5 timer uten dog å medta mere enn 1 dag, kan godtgjørelsen forholdsvis forhøies, dog ikke *med mere enn en halvdel* av foran nevnte maksimumsbeløp“.

Idet departementet henleder oppmerksomheten herpå, skal man bemerke, at man har inntrykk av at dommerne anvender den her omhandlede bestemmelse meget hyppig, og at dette har betydelige konsekvenser for det offentliges utgifter til salærer. Da bestemmelsen i den ordlyd den for tiden har, blev inntatt i salærinstruksen, var den ment å skulle være en undtagelsesbestemmelse. Det er fremdeles meningen at den skal være en *undtagelsesbestemmelse*. Den må ikke anvendes tilnærmelsesvis i den utstrekning som man har inntrykk av at bestemmelsen i resolusjonen av 21 desember 1921 § 1, tredje avsnitt er anvendt. Idet man herved innskjerper dette, skal man henstille til dommerne å utvise forsiktighet ved ansettelse av salærer i h. t. instruksens bestemmelser. Den rundhåndethet ved salæransettelsene som det stigende prisnivå under Verdenskrigen førte med sig, bør det nu være slutt med.

Videre finner man å burde bemerke at det av de domsutskrifter som i benefiserte saker sendes inn til departementet, fremgår at salæransettelsene gjennomgående er for høje. Departementet vil derfor benytte anledningen til å fremholde nødvendigheten av at også disse salærer nu reduseres i forhold til det synkende prisnivå. Departementet vil ta under overveielse å utferdige instruks også for disse salæransettelser, når man har vunnet erfaring for hvordan den nye rettergangsordning vil virke på dette område.

Endel avtrykk av denne rundskrivelse og et særtrykk inneholdende den nye salærinstruks følger vedlagt til fordeling mellom de innen hr. fylkesmannens embedsdistrikt ansatte herreds- og bydommere, politimestre, aktorer og forsvarere, samt faste sakkyndige.

Oslo den 30. juni 1927.

Knud Øyen.

Carl Platou.